

ת"פ 37358/09 - מדינת ישראל נגד אול אבו ראס, רנטה אבו ראס

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 15-09-37358 מדינת ישראל נ' אבו ראס ואח'
תיק חיזוני: 120635/2015

לפני כבוד השופט מיכאל קרשן
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשםות 1. אול אבו ראס
2. רנטה אבו ראס

בקשה לביטול הרשעה

בוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דנית שושן

ב"כ הנואמת 1 עו"ד איסלאם חאג' יחיא

וכן בשם עו"ד רענן מוחמד ב"כ הנואמת 2

הנאשםות עצמן

החלטה

- ביום 24.2.2016 הודיעו הנואםות בעבודות כתוב האישום בעניין והורשו ביצוע עבירה של גנבה ממعبיד בצוותא.
- לפי עבודות כתוב האישום, ביום הרכזון עבדו הנואםות בשופרסל דיל במרכז המסחרי בצד יגאל.
- ביום 16.3.2015 בשעת ערב גנבו הנואםות בצוותא חדא מוצרי קוסמטיקה רכוש החנות בשווי 2,796 ₪, כאשר נואמת 2 הביאה לנואמת 1, שבעודה אותה עת כקופאית, סלולה מלאה במוצרים, ונואמת 1 העבירה רק את חלקם בקופה ואת יתר העבירה לידי של נואמת 2 - מבלי שנואמת 2 שילמה עבורם.
- שירות המבחן הגיע תסקרים בעניין של הנואםות.

עמוד 1

מהתסaurus בעניינה של נאשمت 1 עלה כי מדובר באישה כבת 25, נשואה, בעלית 12 שנות לימוד ותעודת בגרות. הנאשמת למדה ארבע שנים סיעוד אוניברסיטה הערבית אמריקאית בג'ין וטרם השלים את המבחנים הנדרשים לשם הסמכתה כஅחות בישראל. זהה מעורבותה הראשונה והיחידה של הנאשمت בפלילים. הנאשמת הודהה בביצוע העבירה אך טענה שפעלה באימפרוביזציה על מנת לסייע לנאשמת 2. הנאשمت התקשתה לבחון המניעים העומדים בסיס ביצוע העבירה על ידה. שירות המבחן התרשם כי קיימים במקורה זה גורמים מצמצמי סיכון, ובין היתר צין כי חשיפת המקורה למשפחה הנאשמת הציפה אותה ברגשות בשואה וההילך המשפטי מהוועה עבורה גורם מרתקע ומציב גבול.

לנוכח העובדה כי מדובר בעבירה ראשונה, והנאשمت פיצחה את מעבידתה, סבר שירות המבחן כי ניתן לסיים ההליך בעניינה בשיקומית של של"צ, וכן המליך - נוכח הפגיעה שעטידה להיגרם לנאשמת לעסוק בעתיד בתחום למדיה - על ביטול הרשעתה.

מהתסaurus בעניינה של נאשמת 2 עלה כי מדובר בנאשמת כבת 19, רווקה המתגוררת בבית הוריה. הנאשמת סיימה 14 שנות לימוד והשלימה תעודת בגרות חילונית. לאחר סיום לימודי הילה ללימוד את שפת הסימנים באוניברסיטת אריאל וברצונה לעסוק במקצוע זה, לאחר שתשלים את חוק לימודיה, בעבודת תרגום במוסדות שונים, ביניהם משטרת ישראל, בתים המשפט ובתי ספר, וכן להמשיך ללימודי חינוך ללקוי שמיעה באוניברסיטת תל אביב. הנאשמת פנתה ללימודיו שפט הסימנים משום שההוריה כבדי שמיעה והנאשمت מסיעת להם סיבב צרכיהם. הנאשמת נטלה אחריות על מעשה, אך טענה כי שוטפהה לעבירה הייתה זו זמת העבירה ובעלת הרעון ואילו הנאשמת 2 פעלה מתוך תחושת פיתוי ובאופן אימפרוביזציה. הנאשمت הביעה חרטה על התנהגותה שחריגה לאורחות חייה. שירות המבחן התרשם כי הנאשمت חשה בשואה על מעשה ומבינה את השלכותיהם ופגיעתם במעבידתה, אם כי מתקשה בהבנת המניעים שהביאו לביצעם.

לדעת שירות המבחן הנאשמת בעלת סולם ערכיים נורמטיביים ומחזיקה בעמדות חייבות ביחס לחוקי המדינה. לא עומדים בבסיס ביצוע העבירה דפוסים עבריניים מושרים. השירות התרשם כי קיים סיכון נמוך להישנות התנהגות עוברת חוק מצד הנאשמת, ונוכח גילו הצעיר והפגיעה שתהיה להרשותה על יכולתה להתפרק ממקצועה ועל דמייה העצמי, המליך במקורה זה על של"צ ללא הרשעה.

5. בשלב הטיעון לעונש הראו הנאשמות כי לאחר מעשה ניכה מעבידן משכרן סכום מצטבר של 2,308.60 ₪ (נע/1, נע/2) בגין הגנבה.

6. הצדדים חולקים ביניהם בסוגיות הרשעה בלבד.

דין

7. מושכלות ראשונים כי בעניינו של הנאשם שנשם בגין הרשעה היא הכלל וביטולה הוא החרגן.

"החלופה העונשית של הימנעות מהרשעה, תוך הטלת צו מבנן או צו שירות ל羣衆 הצבור, ביסודה, חרג לככל הרוחב הנטווע בתורת העונישה לפיו, מקום שהוכחה אשםתו של אדם, יש להרשיינו בדיון. הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל ויצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא מהוות חוליה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. הרשות נאשם בעקבות הוכחת אשםתו ממסמת את תכלית ההליך הפלילי, ומשלימה את שלבי השוניים; היא מגשימה את ערך השוויון בין נאיםם בהליך הפלילי, ומונעת הפליה בדרך החלתו...]" ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007), פסקה 8 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה]

פסקה ענפה קיימת בנוגע למטרת הנורמטיבית להפעלת שיקול הדעת השיפוטי בכל הקשור לבקשת נאשם להימנע מהרשעתו [ראו, למשל, ע"פ 96/2083 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997); ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685,689 (2000); ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (2009)].

למצית ההלכה היא כי על בית המשפט לשקל בcpf המאזנים האחת את השפעת הרשעה על הנאשם, ועל סיכוי שיקומו. בכפ' המאזנים השנייה ישקל בבית המשפט את סוג העבירה, חמורותה ונסיבות ביצועה, ולאחר מכן יחליט האם כל אלה אפשרים לוותר על הרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי העונישה [ראו גם עפ"ג (מרכז) 12-04-44065 מדינת ישראל נ' בוריס דאנו (15.7.2012)]. כאשר עשוי להיווצר פער בלתי נסבל בין עצמת פגיעה של הרשעה הפלילית בנאשם האנדיבידואלי לבין תועלתה של הרשעה לאינטראס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכוח להחליט כי, אף אם אשםתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדיון [ע"פ 9893/06, לעיל, פסקה 9].

8. ברי כי העבירה של גנבה בידי עובד היא עבירה חמורה. נוסף על עבירת הגנבה הרגילה, שהערך המוגן בבסיסה הוא זכות הקניין, מתווספת פגעה בערך מוגן אחר - אמון ביחסו העבודה. לא בכספי העונש המרבי הצמוד לעבירה זו חמור מן העונש המרבי הצמוד לעבירת הגנבה.

וחיד עם זה, איני סבור כי סוג זה של עבירה אינו אפשר, עקרונית, לשקל הימנעות מהרשעה במקרים מתאימים, בהם הערכים המוגנים הבסיסיים העוברים נפגעו באופן קל ויישם שיקולים כבדי משקל שיכולים להטות את הCPF לעבר הימנעות מהרשעה.

9. לדעתי במקרה שלי עונה על התנאים הנדרשים לביטול הרשעה.

ראשית, נסיבות הביצוע קלות יחסית. עניין לנו במקרה חד פעמי של גנבה, ולא בגיןה מתמשכת, וגם ערך המוצרים שנגנבו אינו גבוה. הנאשמות היו ועוד נשים צעירות מאוד, "בגירות צעירות" ונראה כי גיל השפיע על החלטתן לבצע את העבירה [ע"פ 12/7781 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.2013)].

ראינו לעיל כי חלק הארי של ערך הגניבה כבר נוכה משכרן של הנאשומות.

שנית, ניכר כי לשתי הנאשומות עדיף להיגרם נזק של ממש מהרשעתן בדיין. מדובר בנסיבות משכילות, נורמטיביות בסודן, שלא הטמיעו ערכיהם עבריניים. הרשעה בדיין לא רק תפגע בתדמיתן העצמית, אלא, כעולה מהתסקרים שהוגשו בעניין, גם ביכולתן להמשיך ולהתפתח מוקצועית והשכלתית ולהתפרקן מן המוקצועות בהן בחרו.

10. יתכן שדי היה באלה על מנת שבית המשפט ישיקול בחיבור ביטול הרשעה, שכן נראה כי מתקיים יחס בלתי סביר בין האינטэр츠 הצבורי הטמון בהרשעת הנאשומות (שאינו גבוה בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה), לבין הפגיעה בשיקומון של הנאשומות ובאינטэрץ הפרט.

11. אך בעניינו מתקיים שיקול נוסף שמוסך אף הוא לכיוון ביטול הרשות הנאשומות ולטעמי מכריע את הcpf. כונתי לכך, שמסתבר כי המאשימה - אותה מאשימה - מצאה לנכון בשנת 2014 להתקשרותה הסדרי טיעון עם נאשומים שעבדו כולם כמנהלי משמרות במסעדות בראשת "בורגר ראנץ", ומעלו בכספי מעמידתם בכך שבמשך תקופה מסוימת מנקה מהתפקידים נסיבות חריגות ומיעוזות, בוטלה הרשותם של כל אלה והם חוויבו בשל"צ ובפיזיו למאביד [ת"פ 32248-08-12 מדינת ישראל נ' עזרא (13.11.2013); ת"פ 32350-08-12 מדינת ישראל נ' סרסור (2014); ת"פ 32273-08-12 מדינת ישראל נ' לחמיש (23.11.2014)].

הנאשומים בפרשת "בורגר ראנץ" עברו את העבירה של גניבה בידי עובד בנסיבות חמורות ממשמעותית ביחס למקורה שעומדת להכרעתית כתעת: הנאשומים שם נשאו בתפקיד בכיר יותר מזה בו שמשו הנאשומות שלפני; הנאשומים שם גנבו סכומי כסף גדולים ממשמעותית מערך המוצרים שגנבו הנאשומות כאן; הנאשומים שם ביצעו כל אחד שרשות מעשי גניבה בעוד הנאשומות כאן ביצעו מעשה גניבה אחד ייחיד.

במצב דברים זה, מתגנבן חשש ללביו כי, בהתחשב במידיניות שהפגינה בפרשת "בורגר ראנץ", נהגה המאשימה כלפי נאשומות אלה באופן בלתי ענייני ומפללה.

12. אני מבטל אפוא את הרשות הנאשומות בביצוע העבירה של גניבה בידי עובד.

13. אני מחייב כל אחת מהנאשומות בשל"צ בהיקף 160 שעות, כפי התוכניות שגבש שירות המבחן. זההרתי את הנאשומות כי אם לא תבצענה את השל"צ, ניתן יהיה להשיבו לבית המשפט, להרשיען ולגזר עליו עונש.

כמו כן תפצה כל נאשמת את עסקה בסכום של 2,000 ל"נ. סכומי הפיצוי יופקדו בנסיבות תוך 30 ימים. המאשימה תמציא למצוירות את פרטיה הנגעת עד היום ותעדכנה כי נפסקו פיצויים לזכותה.

זכות ערעור לבית המשפט המחויז תוך 45 ימים.

ניתנה היום, ד' אייר תשע"ז אייר, 30 אפריל 2017, במעמד
הנוכחים.